

PIR ZÊDE RASTÎ BI CAREKÊ RE

PIR ZÊDE RASTÎ BI CAREKÊ RE

Dînîtî wek Zêdehî, Dînîtî wek Dîtin

Wan ji min re got dîn. Ji carekê zêdetir. Carinan ji ber ku min pir zêde difikirî. Carinan ji ber ku min pir zêde hîs dikir. Û carinan bi tenê ji ber ku min tişt ji goşeyeke cuda didîtin. Bi demê re min fêhm kir ku dînîtî pir caran ew etîket e ku em didin tiştê ku em nikarin rêz bikin. Ew heman amûr e ku perestgehê bi kar anî. Kategoriyekê bide. Etîketekê bibîne. Zilamekî bike guhertoyeke kêmtir a tiştê ku te jixwe dizanî. Peyv bi sedsalê re diguhere. Fonksiyon nayê guhertin. Lê dînîtiyeke wisa heye ku ji hestyariya zêde çêdibe. Ji pirsîna zêde. Ji nikarîna qebûlkirina rûyên bêkûrahî. Dînîtî odeyek e ku raman tê de ji zimên zûtir dibeze. Ku hest tê de hemû bi carekê re tên. Ku dil tê de nikare deriyên xwe bigire. Kî di nav wê re derbas bibe tu carî neguherî jê dernakeve. Ji ber ku wan tiştêk dîtiye. Û tiştê ku hatiye dîtin nayê nedîtin. Gelek bawer dikin ku dînîtî dijberê zîrekî ye. Ez qanih nabim. Carinan ew xizmên nêzîk in. Carinan dînîtî zîrekî ye ku digihîje sînore xwe yê dawî. Ew xala ku êdî nikare bê hilanîn. Ku pir zêde girêdanan dibîne. Pir zêde wateyan. Pir zêde rastî di heman demê de.

Û gava ew diqewime, ziman êdî têrê nake. Tenê îşaret — an bédengî — wek wergêrekî netemam dimîne. Ew nivê odeyê ye. Ji derve ve dîtî, ew zêdehî ye. Ji hundir ve dîtî, ew bi temamî tiştêkî din e. Herêmek heye ku kêmtir mirov nas dikin. Ew di navbera kaosê û zelaliyê de ye. Di navbera birînê û fêmkirinê de. Di navbera hilweşînê û ji nû ve jidayikbûnê de. Ez jê re dibêjim dînîtiya zelal. Li wir, girêdan xuya dibin. Mask dikevin. Hûrgilî dest bi axaftinê dikin. Ravekirina wê zehmet e. Yê ku tu carî ew nejiyane wê bi tevliheviyê re tevlihev dikin. Bi rastî, ew berevajî ye. Ew zelaliya zêde ye. Pir zêde rastî bi carekê re hatiye temaşekirin. Yê ku di dînîtiya zelal de dijîn ne winda ne. Ew tenê di cihên ku

yên din hê negihîştine wan re digerin. Carekê em çûn serdana xerîdarekî ku tu carî di dema xwe de pere nedida. Derengmayînên wî her tim ew vedigerandin lîsteya hesabên derbasbûyî. Heta rêveberê krediyê jî tevî bû. Ew ji Milanoyê hat. Analîtîktir. Aqilmendtir. Kêmtir hestyarî. Lê dîsa jî xerîdar guhdarî nedikir. Dem derbas bû. Rojekê ez dîsa rastî wî hatim. Min got:

Pîroz be. Navê te êdî ne li ser lîsteya derengan e. Tu di dawiyê de bûyî wek her kesî. Wî li min nêrî. Bişirî. Û bersiv da: Hevalê min ê hêja, dîsa binêre. Eger te ez nedîtîm, ev nayê wê wateyê ku ez ne li wir im. Di wê kêliyê de min tiştek fêhm kir. Dînîtiya zelal ne dîtina tişta ku tune ye. Ew dîtina tişta ku heye ye, dema her kesê din li cihekî din dinêre. Zêdehî û dîtîna ne du ode ne. Ew heman ode ne, û deriyê ku tu bi kar tînî biryar dide ka tu kîjan navî didî wê. Yên ku jê re dibêjin dînîti li derve rawestiyane. Ew ne odeyê şirove dikin. Ew formatê diparêzin. Û formatê tu carî tu kes nebexşandiye ku li derveyî wê jiyaye.

Ferdinando

Ferdinando Frega. Hemû maf parastî ne. Bi fermî hatiye tomarkirin û di bin Qanûna Mafê Kopîkirinê ya Dewletên Yekbûyî yên Amerîkayê de tê parastin.